

Udenfor Kirkegaardsmuren skimtedes Bispens Gig, og da Brudefølget var naaet helt over paa Næsset, saa' man Bispen selv staa foran Kirkedøren i sit Silkeornat og med Ordner paa Brystet. Det blev et højtideligt og uforglemmeligt Øjeblik for dem alle, da han — idet han blottede sit hvide Hoved — gik Brudeparret i Møde og derpaa i Spidsen for Skaren drog ind i Kirken.

Brudetalen var kort og lignede egentlig mest en almindelig Bordtale. Bispen hørte til de moderne gejstlige Prædikanter, der benyttede en let Konversationstone og udtalte Ord som „Kristus“ og „den hellige Aand“ ganske med samme Lige-fremhed som den, hvormed man omtaler en god Omgangsven. Forøvrigt var hans Tale nærmest en Gentagelse af, hvad han i sin Tid havde udviklet ved Frokostbordet i Vejlbys Præstegaardshave; endog de samme Billeder og Udtryk gik her igen. Han sammenlignede først Emanuel med en Plante, der havde søgt sig en ny Jordbund, dernæst Menigheden med et stort Træ, i hvis Skygge og Læ Planten skulde vokse op; hvorefter han endte med at nedbede Herrens Velsignelse over den nye Pagt, som her blev sluttet.

Da Højtideligheden var til Ende, forsamlede man sig ude paa Kirkegaarden, hvor Bispen